

Рашко едвамъ дочака да се стъмни, грабна пакъ копѣча и лопатата и трѣйна. И не вървѣше, а лѣтеше той. Въображението му ясно рисувахе: голѣмъ казанъ пълненъ съсъ пари до горѣ. Ето ги свѣтятъ тѣ, грѣятъ . . Той гледа и не вѣрва . . . ето, пълни джобове тѣ си, съблича дрехата пълни ржавитѣ ѝ, сипва въ пазухи, пакъ оставатъ . . . Потъ изби челото му отъ мъка, че не може да задигне всичкото злато . . . Но чу се стдалечъ, подземенъ ударъ, още единъ . . . още! . . .

— Брей, изпрѣварилъ ме нѣкой! . . Сърцето му лудо затупа, стисна здраво копѣча въ ржѣцъ и прѣшепна гнѣвно:

— Ще го убия! . . Който и да е! . . И ще го зарова въ дупката! . .

Полека, . . . полека като котка започна да дебне и си взира въ тъмнината . . .

— Ахъ, тикладецъ! . . скърцашъ съсъ зъби Рашко! . .

Ето вече доближи, дигна копача, прѣстѣпи още една крачка, замѣхна и . . . цѣлъ се струполи [върху онзи долу . . .

Съ послѣдната си крачка не намѣри почва подъ крака и се струполи върху пѣдаря.

Счу се въ дупката рѣмжене, удари отъ юмруци, пѣшкане и охкане.

Отначало Койчо поиска да побѣгне, но Рашко се бѣ вкѣпчилъ въ него и го удряше, дращѣне и хапѣше. Съвзе се Койчо отъ уплахата и започна да се брани. . .

